

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola iknedēļas meditācijas pārdomas

2.novembris

Ceļavārdi šai nedēļai

Šobrīd, daudz vairāk nekā iepriekš pēdējo dažu gadu desmitu laikā sajūtu, cik svarīgi ir būt iekšēji nomodā. Protams, arī tā ir viena no nodriskātām, naivām frāzēm. Šādas frāzes vairs negribas ne dzirdēt, ne lasīt. Un tomēr par to uzstājīgi runā Kristus, kad lasām Evaņģēliju. Patiesībā, tikai Viņa paša vārdi un tik maz vairs to vārdi, kas sevi sauc apr Viņa sekotājiem un Viņa vārdu tulkotājiem, vairs ir uzrunājoši. Tātad, kā lai šodien pasaka to, kas ir patiesi svarīgs? Kā lai pasaka to svaigi – tā, lai to kāds dzird? Šis vairs nav “skolotāju” un “guru” laiks. Lielākais, ko kāds “skolotājs” vai mācītājs var iemācīt, ir domāt un saprast cilvēkam pašam. Vest cilvēku pretī tam. Tā ir iekšējā atmošanās, kas pasaulei un mums katram tik

ļoti ir nepieciešama. Par to uz mums pat it kā kliez šis dīvainais laiks caur norisēm, kurās tik maz skaidrības un daudz minējumu, arī baiļu.

Jā, ārējā daba ap mani šobrīd iet pretī miegam. Un tomēr es tajā sajūtu arī kādu dziļu iekšēju atmošanos. Daba vienmēr zina, ko dara, tā arvien tiecas pretī balansam, saskaņai, harmonijai. Tā IR Skolotājs.

Tā arī rudens stāsta par kādu pavisam reālu pamošanos, kas gan nenotiek materiālajā pasaulē ap mani. Tas runā par pamošans manī pašā. Vai mans “Es”patiesi ir pamodies? Tagad ir laiks mosties dvēselei. Tagad man jāpieredz augļi savā domāšanā un jūtās. Ziemas nākšanai ar tās ārējo miegainumu ir jāatmodina jauni spēki manā dvēselē.

Tāpat, kā savs neizbēgams ritms ir ārējā laika plūdamam dabā, tāpat savi gadalaiki ir arī dvēselei. Zemes nestie augļi, ziemei nākot, iet nebūtībā. Tomēr, dienām kļūstot īsākām un tumšākām, cilvēka dvēselē atklājas jauns spēks. Zeme iet pretī miegam, bet mana dvēsele mostas un tajā ienāk kāda savādāka - iekšēja vasara.

Es centīšos saskatīt, kā es varu sekmēt gaismas un siltuma pamošanos vispirms jau sevī, tad ap sevi un pasaulē. Es centīšos atklāt, kā varu iekšēji augt - tagad, kad dzīvības spēki dabā ir noplakuši, bet cilvēkos jūtama iekšēja saraušanās, neziņa un bailes.